

Liisa Hännikäinen

SASSA-KARHUN

talvimatka

Liisa Hännikäinen

Sassa-karhun talvimatka

SAGA Egmont

Sassa-karhun talvimatka

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1984, 2021 Liisa Hännikäinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726581782

1st ebook edition

Format: EPUB 2.0

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Eveline- tyttärelleni

Ulkona oli pilkkosen pimeää. Sassa-karhu haukotteli ja nousi. Nyt ei saanut viivytellä.

Kaikki nukkuivat. Sassa-karhu kuuli heidän unituhinansa, kun hän varovasti tassutti huoneitten ohi. Keittiön ovi narahti. Sassa-karhu pidätti henkeään. Hän halusi lähteä ilman hälinää. Tämä oli hänen matkansa.

Keittiön pöydällä olivat eväät. Joulumuori oli paketoinut siihen leipäjuustoa, kuivattua poronlihaa sekä limpun. Punainen reppu oli asetettu termospullon viereen. Samoin kirkkaanpunainen villamyssy, joululahja Korvatunturin väeltä. Hän kosketti myssyn tupsua. Se oli suuri ja pehmeä. Hän painoi sen poskeaan vasten ja ajatteli Joulumuoria, joka oli sen kutonut. Hän kuuli seinäkellon verkkaisen äänen. Teki mieli mennä takaisin vuoteeseen.

Sassa-karhu sulloi päättäväisesti eväät reppuun, veti villamyssyn päähänsä ja aukaisi ulko-oven.

Paksu lumi peitti maan. Tähdet kiiluivat taivaalla. Niitä oli paljon ja ne värisivät yön mustassa sametissa.

Tallin luona liikahteli tumma hahmo. Sassa-karhu kuuli kaulakellon kilahtelun. Poro siellä odotteli lupauksensa mukaan.

Lumi narskui tassujen alla, kun Sassa-karhu hätäilemättä käveli yli pihan. Poro oli luvannut viedä hänet Susikuruun. Sieltä hän jatkaisi yksin matkaansa.

Sassa-karhu oli ainoa, joka halusi lähteä näin. Yksin ja omin päin. Toiset karhut menisivät jouluaattona porokyydissä perille asti.

- Entäpä jos et ehdi ajoissa, he sanoivat Sassa-karhulle, kun tämä kertoi aikomuksistaan. - Olisipa se noloa. Ja mikä pettymys lapselle. Yksikään karhu ei ole koskaan tehnyt tällaista. Tässähän menee meidän maine.

Ja sitten ne olivat nurisseet.

- Katsos, Sassa-karhu selitti myöhemmin Joulupukille,
- tämä on ainoa mahdollisuus kulkea ominpäin. Saisin
nähdä maailmaa. Ehkäpä se auttaa ystävänä olemisessa.

- Ja saisi vähän maistella seikkailua, Joulupukki
hymyili. - Tee sinä mielesi mukaan. On hyvä että kokeilet
uutta. Kunhan vain ehdit jouluaatoksi perille. Juulia
odottaa tuloasi. Minä olen valikoinut sinut karhuistani
hänelle, joten muista kiirehtiä.

Sassa-karhua hymyilytti.

Poro nosti päätään ja tuli muutaman askeleen vastaan.
Sassa-karhu koetti myssyään. Siinä oli pieni tasku, jonka
sisällä oli taikapeili.

Toivottavasti minun ei tarvitse vaivata Joulupukkia,
Sassa-karhu ajatteli. Hänellä oli muutenkin kiirettä.
Vaikka taikapeili on kyllä hyvä asia. Varsinkin matkalla. Ei
tarvitse muuta kuin pyyhkäistä sen pintaa, niin heti
Korvatunturilla tiedetään.

- Iltaa, poro sanoi. - Nytkö lähdetään?

Se laski päänsä alas, jotta Sassa-karhu voisi kiivetä sen
selkään. Tallissa ääntelivät muut ajoporot. Ne roukuivat
hyvänmatkan toivotuksia. Kohta nekin lähtisivät
juoksemaan etelää kohti, mutta nyt ne vielä söivät ja
lepäsivät.

Poro kääntyi. Sassa-karhu näki keittiön ikkunassa
Joulupukin kookkaan hahmon. Hän oli sittenkin herännyt.
Sassa-karhu vilkutti käpälällään. Oli mukavaa että joku
näki.

Poro alkoi kävellä sorkat naristen rinnettä alas. Sassa-
karhu katsoi taloon päin. Hän näki Joulupukin heiluttavan
kättään. Merkillistä miten selvästi hän tämän näki vaikka
oli pimeää. Tai ehkä hän kuvitteli. Mutta ei, nyt
Joulupukki tuli portaille ja Sassa-karhu näki hänet. Sitten
lumitöyry tuli eteen. Rakennukset katosivat talviyöhön.

Poro pyyhälsi juoksuun. Ensin oli vaikeaa pysytellä mukana, mutta sitten Sassa-karhu sopeutui keinuvaan rytmiin. Poro liikkui kevyesti. Se tuntui nauttivan juoksemisesta yhtä paljon kuin Sassa-karhu yöllisestä matkanteosta. Tähdet kaareutuivat heidän yläpuolellaan, tunturit kohosivat mahtavina ympärillä. Lumi lensi poron sorkista. Sassa-karhu keinui selässä onnellisena.

- Eikö mielesi tee kääntyä takaisin? Poro kysyi, kun he hengähtivät tunturin juurella. - Etkö sinä pelkää?

- Mitä vielä, Sassa-karhu sanoi.

He ohittivat lumeen hautautuneen vaivaiskoivurykelmän. Reppu pompotti Sassa-karhun selässä. Oli mukava ajatella sen sisältöä: höyryävän kuumaa kaakaota, Joulumuorin ruskeaksi paistunutta yrttileipää, hampaissa narisevaa juustoa. Sellaisia herkkuja ei saanut joka paikasta.

- Paleleeko? Poro kysyi ja hiljensi vauhtiaan.

Sassa-karhu korjasi silmille valahtaneen myssyn ja katseli ympärilleen. He olivat tuntureitten välissä. Syvällä pensaitten ja puitten keskellä, jotka kohosivat pelkkinä kapeina runkoina ja risukäsinä lumesta. Oltiin siis Susikurussa.

- Pitäisi löytää ne kolme kivenlohkareta, Sassa-karhu sanoi. - Ei sinun sitten tarvitse muusta huolehtia.

Hän tiesi että poro pelkäsi Tunturisutta. Tämä oli vahva ja karski eläin, joka hallitsi aluettaan yksinvaltiaana. Sitä toteltiin mukisematta. Joulupukin poroille se ei tekisi mitään, mutta silti Sassa-karhu tunsu, miten poro hänen allaan vapisi. Se kulki hiljaa. Ja Sassa-karhu yritti tähyillä kiviröykkiötä. Sitten poro alkoi nousta koivikon kuvetta ylemmäksi. Pysähteli ja kuunteli. Oli aivan hiljaista. Kuului vain poron huohotus ja sen sorkkien narahtelu, kun se siirteli jalkojaan pehmeässä lumessa.

- Luulen että se on tuolla, poro sanoi viimein.

He kiipesivät ylöspäin. Jättivät vaivaiskoivut taakseen, tulivat jyrkälle rinteelle. Ja siinä kiviröykkiö olikin.

- Ei täällä ketään ole, Sassa-karhu sanoi.

- Siinä näet, poro sanoi puhallellen. — Ei häneen voi yhtään luottaa. Parasta olisi lähteä.

Samassa se loikkasi eteenpäin. Sassa-karhu kierähti selästä ja putosi päälleen lumeen. Joku nosti hänet ylös. Kun Sassa-karhu sai myssyn silmiltään, hän katsoi suoraan Tunturisuden hehkuviin silmiin. Tämä irrotti hampaansa. Poro seiso kauempana pärskyen.

- Selvä on, Sassa-karhu huusi sille. — Vie Joulupukille terveisiä.

Poro pyyhälsi rinnettä alas. Se ei katsonut taakseen vaan katosi lumen pöllytessä Sassa-karhun näkyvistä. Pian ei kuulunut enää ääntäkään. He olivat nyt kahden Tunturisuden kanssa. Jaloissa tuntui heikolta, mutta Sassa-karhu pudisteli lumen vaatteistaan suden seisoessa hänen vieressään. Eläin näytti peittävän koko taivaan.

- Pidähän kiirettä, Tunturisusi sanoi. - Ilma on muuttumassa. Lapinakka on herännyt ja aikoo nostaa tuulen.

Muitta mutkitta Tunturisusi nosti Sassa-karhun selkäänsä. Hampaat näyttivät suurilta, mutta ne pitivät varovaisesti kiinni. Susi alkoi juosta jolkutta eteenpäin. Paksu turkki lämmitti mukavasti ja siihen oli niin mukava nojata, että silmät alkoivat väkisinkin lupsahdella kiinni.

Sassa-karhu näki unta.

Hän oli matkalla kaupunkiin vanhan, väsyneen miehen kanssa. Tie oli kuuma ja pölyinen. Mies kantoi

tavaroita selässään. Nytyissä oli myös huilu, jolla hän säesti karhun tanssia. He olivat kävelleet pitkän matkaa. Sitten tienmutkan takaa ilmestyi näkyviin suuri, pitkäöksäinen puu. Sen alla oli vilpoisaa. He joivat vettä